

ΚΥΡΙΑΚΗ ΠΡΟ ΤΗΣ ΥΨΩΣΕΩΣ (Ιω. 3, 13-17)

†ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

(Διασκευή ομιλίας στην Φιλοθέη, στις 7/9/2003)

1. Μόνιμος Ευεργέτης μας

Όσο και αν φεύγουμε μακριά από τον Θεό, ο Θεός έρχεται συνεχώς κοντά μας. Όσο και αν παίρνουμε λάθος πορεία, ο Θεός ζητά να μας επαναφέρει. Όσο και αν δημιουργούμε για τους άλλους και για τον εαυτό μας πόνο, λύπη και οδύνη, ο Θεός προσπαθεί να τα μεταβάλλει σε ευλογία και χαρά.

Γιατί είναι άγιος, αγαθός και φιλόανθρωπος. Μας έφτειαξε από αγάπη και δημιούργησε όλο τον κόσμο για μας. Και όσο προχωρεί η ιστορία, το διαπιστώνουμε όλο και περισσότερο, ότι είμαστε μέσα στο σύμπαν τα μόνα αφεντικά.

Εμείς - οι άνθρωποι - κυριαρχούμε και κάνουμε ότι θέλουμε, γιατί ο Θεός μας ευλόγησε και είπε: «κατακυριεύσατε της γης». Και όχι μόνο της γης. Αλλά και των ζώων και των πετεινών και των ιχθύων και κάθε ύπαρξης που βρίσκεται στη γη, στον αέρα, στη θάλασσα.

Όμως, εμείς παρά τις τόσες δωρεές του Θεού, αντί να στεκόμαστε απέναντί του με ευγνωμοσύνη, κάνουμε ο καθένας το «ευθές ενώπιον των οφθαλμών αυτού» (Κριτ. 21,25), δηλαδή «ότι μας αρέσει». Βλέπουμε τις ευεργεσίες του και σε ελάχιστο χρόνο τις ξεχνάμε. Γιατί αφήνουμε πάντοτε τον εαυτό μας και γοητεύεται η να απογοητεύεται από εκείνα που έχουμε μπροστά μας.

Μας λέει λοιπόν η Αγία Γραφή, ότι όταν ο Θεός έδωσε στο μεγάλο προφήτη Μωυσή, την εντολή να ελευθερώσει τους Εβραίους -το γένος του Αβραάμ - από την δουλεία στην Αίγυπτο, ο Μωυσής υπάκουσε. Και ο Θεός για να τον βοηθήσει, όταν αυτός και ο λαός ήλθαν στη δύσκολη θέση να έχουν μπροστά τους, αδιάβατη την Ερυθρά θάλασσα και από πίσω να είναι ζωσμένοι από πάνοπλους Αιγυπτίους, του είπε:

-Χτύπα την θάλασσα με το ραβδί σου και η θάλασσα θα ανοίξει.

Υπάκουσε ο Μωυσής, χτύπησε την Ερυθρά θάλασσα με το ραβδί του και άνοιξε δρόμος μέσα στη θάλασσα. Και πέρασε ο λαός του ευεργέτου Θεού,

βαδίζοντας στον πυθμένα, γιατί τα νερά είχαν γίνει τείχος δεξιά και αριστερά. Πέρασαν, «αβρόχοις ποσί». Χωρίς να βάψει τα πόδια τους σταγόνα νερού. Χωρίς να αισθανθούν ίχνος υγρασίας. Γιατί το νερό, υπακούοντας στο Θεό που το διέταξε, παραμέρισε εντελώς. Τόσο που στέγνωσε η άμμος στον πάτο της θάλασσας. Μεγάλα τα θαυμάσια του Θεού!

Και αφού οι Εβραίοι πέρασαν την θάλασσα έψαλλαν εκείνο τον ωραίο ύμνο, που λέει: «Άσωμεν τω Κυρίω ενδόξως γαρ δεδόξασται. Ίππον και αναβάτην έρριπεν εις θάλασσαν». Γιατί όταν πέρασε ο λαός του Θεού ξαναγύρισε η θάλασσα και έπνιξε τους Αιγυπτίους, που είχαν ορμήσει μέσα νομίζοντας ότι άλλαξε η θάλασσα. Βέβαια, δεν είχε αλλάξει η θάλασσα. Απλά, υπάκουε στο Θεό. Πήρε απ' αυτόν εντολή και την εκτέλεσε.

2. Αποτελεσματικότητα και πρωτότυπο φάρμακο

Και να. Οι Εβραίοι οδοιπορούν στην έρημο του Σινά. Ο Θεός τους ευεργετεί, δίνοντάς τους το μάνα, τα ορτύκια και πολλές άλλες ευλογίες και ευεργεσίες, για να ζήσουν στην αφιλόξενη γη. Αλλά εμείς οι άνθρωποι γοητευόμαστε και απογοητευόμαστε εύκολα. Δεν πέρασε πολύς καιρός και οι Εβραίοι, βαρέθηκαν τις δωρεές του Θεού. «Απελάκτισεν ο ηγαπημένος». Αποσκίρτησαν από τον Θεό. Τούς κατοφαίνεται που τους πήρε από την αιγυπτιακή σκλαβιά. Και γογγύζουν εναντίον του, παρότι ήταν ακόμη νωπή στη μνήμη τους η διάβαση της Ερυθράς και καθημερινά τρέφονταν με «άρτον αγγέλων». Με το μάνα που τους έστειλε ο Θεός από τον ουρανό. Παρά ταύτα, εγόγγυζαν εναντίον του Ευεργέτη τους.

Τι είναι ο γογγυσμός εναντίον του Θεού; Μεγάλη αμαρτία!

Γιατί; Γιατί ο Θεός είναι πανάγαθος, Πατέρας, ευεργέτης. Το να τον θεωρείς συ σκληρό, απάνθρωπο, αιτία δυστυχίας σου είναι μεγάλη αμαρτία. Αμαρτία σημαίνει: ζημιά για τον έσω άνθρωπο. Για την ψυχή. Είναι θάνατος της ψυχής. Όταν κάποιος αμαρτάνει, δολοφονεί την ψυχή του. Έστω και αν στα «έξω» φαίνεται ευρωστότερος, υγιέστερος, ζωντανότερος. Μέσα, ο έσω άνθρωπος, η ψυχή, έχουν πεθάνει.

Είναι φοβερό, να φαινόμαστε ζωντανοί εξωτερικά και να μοσχομυρίζουμε από ακριβά αρώματα, την στιγμή που εσωτερικά είμαστε πεθαμένοι και βρωμάμε...

Ο Πανάγαθος Θεός, επειδή μας αγαπά και δεν θέλει να φτάνουμε και να παραμένουμε σε καταστάσεις πνευματικού θανάτου, δείχνει σημείο. Ποιό ήταν στην περίπτωση των Εβραίων το σημείο;

Γέμισε φίδια η έρημος. Και άρχισαν να τους δαγκώνουν. Οι άνθρωποι δηλητηριάζονταν και πέθαιναν. Τι συμβόλιζε αυτό;

Έδειχνε και εξωτερικά, ότι εκείνο που είχε γίνει εσωτερικά, ο γογγυσμός, η αμαρτία, ήταν θάνατος. Έφερνε τον θάνατο. Για να καταλάβουν καλά ότι η αμαρτία είναι θάνατος της ψυχής. Και αφού αυτό φάνηκε καθαρά και για πρώτη φορά μετά από σαράντα χρόνια αναγνώρισαν οι Εβραίοι ότι αμάρτησαν, παρακάλεσαν τον Μωυσή να δεηθεί στο Θεό για την σωτηρία τους. «Και ηύξατο Μωυσής προς Κύριον περί του λαού» (Αριθμ. 21, 7).

Τότε ο πανάγαθος Θεός, που κάνει τα πάντα, για να ισιώνει τον δρόμο που εμείς τον κάνουμε στραβό, είπε στον Μωυσή: «Βάλε ένα στύλο μεγάλο στο κέντρο της παρεμβολής του λαού μου. Πάνω στο στύλο αυτό κάρφωσε κάθετα, εγκάρσιο, ένα μεγάλο χάλκινο φίδι. Σαν αυτά που σας δαγκώνουν και πεθαίνετε. Και πες στον λαό: Όποιος γυρίζει και το κυττάζει, το δηλητήριο θα σβύνει και δεν θα πεθαίνει. Θα έχει ζωή».

Το έκανε ο Μωυσής. Έστησε το μεγάλο πάσσαλο, κάρφωσε πάνω το χάλκινο φίδι ώστε και τα δυό μαζί, φαινόταν σαν ένας τεράστιος Σταυρός από ένα ξύλο και από ένα χάλκινο φίδι. Και τους είπε: «Όταν σας δαγκώνει φίδι, να γυρίζετε και να κυττάζετε το χάλκινο φίδι πάνω στο Σταυρό και θα γινόσαστε καλά. Θα ζείτε».

Το έκαναν και ζούσαν. Το δηλητήριο του φιδιού, έπαυε να προκαλεί τον θάνατο. Ο θάνατος νικιόταν. Ο λαός, ζούσε. Ίσως πούμε: Φυσικό ήταν. Ο πρώτος, γύρισε και το κύτταξε γιατί ήταν πιστός. Και όταν είδαν οι άλλοι, ότι όποιος κύτταζε το χάλκινο φίδι γίνεται καλά, φούντωσε και στις δικές τους καρδιές η πίστη. Τελικά, όλοι όσοι βρίσκονταν σ' αυτή την κατάσταση, γύριζαν και κύτταζαν με πίστη και ελπίδα το χάλκινο φίδι. Αυτό θέλει ο Θεός, με όσα οικονομεί για την σωτηρία μας.

Να κάνει να ξεκινήσουν πρώτα μερικοί πιστοί και μετά εμείς οι πιο αδύναμοι να ακολουθούμε. Για να βρισκόμαστε όλοι κοντά Του και να παίρνουμε τα ελέη Του.

3. Τόσο πολύ μας αγάπησε ο Θεός

Ας ανακεφαλαιώσουμε: Γογγυσμός, σημαίνει αμαρτία, δηλαδή θάνατος της ψυχής. Όπως το δηλητήριο του φιδιού, σημαίνει θάνατος για το σώμα.

Το χάλκινο φίδι -που δίνει ζωή- είναι σημείο της υπόσχεσης του Θεού για

άφεση, σε κείνους που έχουν πίστη. Είναι σημείο ζωής και για το σώμα από τα δήγματα των φιδιών και για την ψυχή από τις πληγές της αμαρτίας. Θαυμαστές οι δωρεές και οι ευεργεσίες του Θεού.

Ήρθε λοιπόν ο Χριστός στον κόσμο και έλεγε στους ανθρώπους: «Όπως ο Μωυσής ύψωσε το χάλκινο φίδι στην έρημο, έτσι θα ρθει μια μέρα, που θα υψωθεί ο Υιός του ανθρώπου. Σαν χάλκινο φίδι πάνω σ' έναν άλλο στύλο. Και όποιος πιστεύει σ' αυτόν και γυρίζει και κυττάζει τον Σταυρό Του με πίστη θα έχει ζωήν αιώνιον. Γιατί δεν έστειλε ο Θεός τον Υιόν Του στον κόσμο να κρίνει τους ανθρώπους για τις αμαρτίες τους. Ούτε για να τους επιβάλλει σαν ποινή τον θάνατο που αξίζουν εξ' αιτίας των αμαρτιών τους. Ήλθε, ο Υιός του Θεού, για να τους ελευθερώσει από τα αποτελέσματα των αμαρτιών τους».

Πραγματικά. Ο Υιός του Θεού υψώθη -εσταυρώθη- για μας, αφού έγινε ο αμνός του Θεού ό αίρων την αμαρτία του κόσμου. Πήρε την αμαρτία πάνω Του. Την αμαρτία ποίου; Όλων. Και όταν σταυρώθηκε την κάρφωσε στο Σταυρό. Λέει ένας άγιος:

«Όχι μόνο σταυρώθηκε για μας, αλλά σταύρωσε την αμαρτία μας επάνω στο Σταυρό Του. Δεν καρφώθηκε μόνο ο ίδιος πάνω στο Σταυρό. Αλλά εκάρφωσε πάνω στο Σταυρό την αμαρτία μας και τον θάνατο».

Ψάλλουμε σ' ένα τροπάριο: «Εσταυρώθης δι' εμέ, ίνα εμοί πηγάσεις άφεςιν, αθανασίαν, αφθαρσίαν και ζωήν». Αυτό είναι το μεγάλο μυστήριο, το οποίο εν όψει της εορτής της Υψώσεως του τιμίου Σταυρού, μας αναγγέλλει η Εκκλησία μας με το Ευαγγέλιο που ακούσαμε. «Ούτως ηγάπησε ο Θεός τον κόσμο ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκε, να σταυρωθεί, ίνα πας ο ελπίζων και πιστεύων εις αυτόν έχει ζωήν αιώνιον».

Πρώτοι πίστευσαν οι άγιοι απόστολοι και έκαναν σπουδαία έργα και μεγάλα θαύματα. Έδειξαν τι πλούτος είναι η πίστη στον Χριστό. Εσαγήνευσαν όλο τον κόσμο. Αργότερα ήλθε ο άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός, τότε που ο λαός μας γοητευμένος από τις υποσχέσεις των Τούρκων άλλαζε πίστη και εγκατέλιπε τον Χριστό. Και κήρυξε τον Χριστό. Κήρυξε πόσο γλυκεία είναι η ζωή κοντά στον Χριστό και πόσο μεγάλη είναι η ελπίδα της αιώνιας ζωής. Το μαρτύριο που υπέμεινε για τον Χριστό, βεβαιώνει την αλήθεια του κηρύγματός του.

Έτσι έγινε ο μεγαλύτερος ευεργέτης των πατέρων μας. Αλλά ευεργέτησε και μας, τους απογόνους τους, επειδή μας δίδαξε με τους λόγους του και μας έφερε σε συναίσθηση. Τι να συναισθανθούμε;

Να πιστεύουμε ότι η αμαρτία, η όποια αμαρτία, σταδιακά, μακροπρόθεσμα η βραχυπρόθεσμα, σε λίγο η αργότερα, φέρνει τον θάνατο της ψυχής. Και αλλοίμονο μας, αν πεθάνει η ψυχή μας.

Από αυτό -τον πνευματικό θάνατο- πρέπει να επιθυμούμε να απαλλαγούμε. Πόσο να το επιθυμούμε; Πολύ περισσότερο απ' όσο θα θέλαμε να ξεφύγουμε από τον σωματικό θάνατο, τόσο εμείς όσο και οι κεκοιμημένοι μας, τους οποίους παρακαλούμε τον Θεό να ελεήσει τελώντας γι' αυτούς ιερά μνημόσυνα.

Αλλά για να συγχωρηθούμε, είναι απαραίτητο να έχουμε εμπιστοσύνη στον Χριστό και στον λόγο Του. Οι λίγες λέξεις: «ούτως ηγάπησε ο Θεός τον κόσμο, ώστε τον Υιόν αυτού τον μονογενή έδωκεν, ίνα πας ο πιστεύων εις αυτόν, μη απόληται -να μη χάνεται- αλλά να έχει ζωήν αιώνιον», είναι η περίληψη ολοκλήρου του Ευαγγελίου. Μόνο αυτά να κρατήσει κανείς, είναι αρκετά για να σωθεί.

Ας φροντίζουμε λοιπόν να στρέφουμε μυαλό, σκέψη, διάθεσή προς τον Χριστό. Προς την αιώνια ζωή. Προς το έλεός Του. Γιατί ο Θεός, θέλει να διορθώσει τις σκέψεις μας, τις διαθέσεις μας, τις ενέργειές μας, τα στραβοπατήματά μας. Και να μας δώσει έλεος και αιώνια ζωή. Αμήν.-